

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 10.

| Den 15. Februar 1866. Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Opsætighed mod den retmæssige Authoritet.

(Fra „Millennial Star.”)

(Fortsat fra Side 134.)

Lucifers Magt er grundet paa Opsætighed. Grundvorden til hans Rige blev lagt ved hans Oprør mod den retmæssige Authoritet, og formedelst Menneстenes Trasald fra deres Gud er det videre blevet opbygget og vedligeholdt. Kun den Magt, som er grundet paa den retmæssige Myndighed, er varig og leder til Frelse. Ifølge Tingenes naturlige og uundgåelige Gang maa det, der er begyndt med uret og opholdt formedelst samme, engang faae en Ende. Dersor maa Lucifers Regjering, som begyndte med Oprør mod den retmæssige Myndighed, ophøre, og hvad Mere er, den vil ende sin Tilværelse med Modstand mod den uretmæssige Authoritet. Dette er en afgjort Sandhed, fra hvilket Synspunkt vi end betragte Sagen. Guten dette vil ske formedelst Menneстenes Tilbagevenden til den naturlige Trostab, som de skyde deres Skaber, eller formedelst de uretmæssige Regjeringers og Rigers Trasald, saa

bliver dog dette en usforanderlig Lov. Et hvert Oprør er grundet paa Misforniselse, Uenighed og Strid, og den sidste Kamp vil blive en almindelig Forvirring. Disse Jesu Ord ville bogstavelig gaae i Opfyldelse: „Ethvert Rige, som er splidagtigt med sig selv, kan ikke bestaae.“ Den Erfaring, vi have om Revolutioner, viser os, at der maa blive en Ende paа Alt, hvad der er uret, om det end selv skal berede sin Undergang, medens vi derimod paa den anden Side sole os overbeviste om, at Alt, hvad der er ret, tilsidst vil seire og bestaae evindeligen. Uanseet hvorlange det Forkeerte har bestaaet, saa er det kun noget Forbigaaende, men det Rette er evigt, og dersor vil det ogsaa evindeligen komme til at staae overst i Nællen i den evige Tilværelse.

Næst efter Præstedommet Magt vil Oprør, der er det Middel, ved hvilket Ursurpatoren har grundet sit Herredomme, ogsaa blive den vigtigste Aarsag til dets

Omfyrtelse. Næst efter rigtige Grundsatninger og et retmæssigt Regjerings-system, der vil omfyrte Satans Rig, ville de falske Grundsatninger, paa hvilke det er grundet, fremskynde denne Katastrofe. Saaledes vil det Sværd, som Erkeoprøreren har smedet til at bruges mod den retmæssige Authoritet, blive vendt mod hans eget Hjerte, og hans egne falske Anslag ville paa en strækkelig Maade bidrage til hans eget Nederlag.

List, Undertrykelse, Krig, Grobringer og Tyranni have været de Midler, ved hvilke Lucifer har holdt Menneskeslægten i Trældom. Det følger af sig selv, at Satans Regierung ikke har været naturlig eller egnat for eller havt Menneskenes Ophoierlse til Formaal, men den har søgt at holde dem i Slaveri ved at faae dem til at nedværdige sig og fordærve deres edleste Egenskaber, og omendkjøndt Alle have været ham behjælpelige i at smede de Lænker, med hvilke de have været bundne, faa have de dog følt, hvor stadelige de have været. Disse Lænker maae imidletid blive sonderbrudte, fordi der eksisterer en Magt, der er ældre end al Politik og alle Riger, og Tornustvæsenernes evige og uimodståelige Higen efter Fremadstriden og Virksomhed vil nedbryde alle Skranker. Den guddommelige Regierung vil lede Menneskenes aandelige Evner, og følgelig vil den bidrage til at udvikle isstedetfor at holde dem i Lænker, ligesom de formedelst Åabenbaring og Erfaring ville blive ledede fremad til Lykkelighed og Ophoierlse. Enhver Regierung, der er modsat denne, har ikke alene givet Tingene en forkert Retning, men har ogsaa holdt Menneskene i Slaveri, lønkebundet deres Tilboieligheder, lammet deres Higen efter Fremadstriden og dæmpet den Fld, som har flammet i deres Bryst. Saadanne Regieringers fornemste Særljende

er Tyranni. Uagtet alle Erkeoprørerens spidsfindige Paastande om Tænke- og Samvittighedsfrihed, viser dog Verdenshistorien, at hans Regierung har været den meest sonderknusende Despotisme, og det følger af sig selv, at det har maattet være saaledes; thi en Regierung, som er grundet paa Oprør mod den retmæssige Myndighed, kan alene opholdes formedelst Tyranni, og dersom dette taber sig, maa hans Magt ophøre; hans Rig maa nedbrydes formedelst Anarki, og det kan endog af ham ikke holdes samlet. Da den retmæssige Myndighed mangler, er Tyranni den eneste Magt, ved hvilken Samfundet holdes sammen; naar det mistet denne, er det ogsaa forbi med dets Sammenhold, da det mangler den Aand, der leder til Enhed, nemlig den Aand, der udgaaer fra Gud, og som ledsager hans Præstedomme, hvilket det forkaster. Omendkjøndt Lucifer har forsvarer een Handlemaade, har han dog fulgt en anden, der har været den stik modsat, og endkjøndt han lig alle Oprørstiftere har gjort Skriget om Frihed til sit Feltraab, saa har han dog ikke vovet at lade Friheden hellige Indsydelse opmunstre sine Undersætters Hjerter, da det vilde have ødelagt ham og snarere have fort Menneskeslægten tilbage til Guds Regierung, hvor den sande Frihed ene er at finde. Dog har alt dette kun hjælt til at fremme den Høiestes Hensigter og bidraget til, at hans Myndighed tilsidst vil blive fuldkommen anerkjendt af dem, som ville høje sig under den, da de ville forstaae at sætte Priis paa og elste samme. Derved vil Herren kunne overbevise Menneskene om, at det hellige Præstedomme er den eneste Betingelse for et godt Regjeringsystem, sand Frihed og en evig Ophoierlse, og idet han saaledes formedelst deres egen Erfaring overbeviser dem om, at Øpsætighed leder

til Glendighed, Nedværdigelse og Død, bringer han dem ind paa Lydighedens, Lyksalighedens og Livets Sti.

Despotismen er baade uretmæssig og affshelig, da den krænker den personlige Frihed, som tilhører ethvert enkelt Medlem af Samfundet. Despoten udgjør det Hele; han er Nationen, Folket og dets Lov; alle Andre ere for ham blot som Tal og Massiner. Verden har seet dette stadsæt ved Virkelighed og har maatte sole det altsor bittert. Men Desotismen og uretmæssige Regjeringssystemer maae ikke forvegtes med den Absolutisme, der er grundet paa den sande og retmæssige Myndighed, thi hin har bestandig under-tvunget og nedværdiget Menneskene, mens dens denne bestandig søger at opreise og frælse dem.

Eftersom de enkelte Medlemmer i Samfundet vaagner til Bevidsthed om sin Kraft, maa Despotismen ophøre, og med den vil ogsaa den Jernlænke, som har holdt det sammen, sonderslides, og med mindre Menneskene ved at vende tilbage til den retmæssige Myndighed komme i Besiddelse af den Aaland, der leder til Enighed, ville de adsplices i Partier. Saaledes vil enhver Regjering, som er begyndt ved Oprør, ende med Anarki eller slet ikke nogen Regjering. Det er i Sørdeleshed Nutidens Samfund, som ville løse denne Opgave. De enkelte Medlemmer begynde at opvaagne til Bevidsthed om deres Kraft, men truer paa samme Tid med at blive til en Vulkan, der uden Hensyn ødelægger Alt. Det er forgjøves at anmode Menneskene om at vise en ubetinget Lydhed mod deres Negenter, thi det ville de ikke og kunne det ei heller. Alle begynde at gjøre Fordring paa Tænke- og Samvittigheds-Frihed som Noget, der med Nette tilkommer dem, og omendstændt den falske Mynt maasee kan cirkulere iblandt dem istedetfor den ægte, saa leder dog en saa-

dan Paastand til en almindelig Dadlesyge, og at dadle en daarlig og svag Regjering, er det Samme som at have Misstilid til den. Saafnart som et Samfunds Medlemmer opvaagne til Bevidsthed om deres egen Kraft, og deres Til lid til de bestaaende Systemer taber sig, desto tilboeligere ville de ogsaa blive til at giore, hvad de selv behage. Det er umuligt for noget Samfund at vende tilbage til Tyranniet. Dersom Menneskene ville opnaae Enighed, maae de vende tilbage til den Trostab, de skyde Gud, og sammenknyttes til et eneste helligt Broderslab formedelst den retmæssige Authoritet. Med mindre de gjøre dette, vil Anarki og Sektsme yedblive at tiltage, indtil al Samfundsorden bliver oplost og Alt bliver et Chaos.

Menneskene have forladt det Virkelige for at løbe efter Skuggen. Guds Regjering vil mere end virkeligjøre alle de Privilegier, hvilke Kueifer har tilbuddt som et Løkemiddel, hvorimod Usurpatorens Regjering har frembragt Resultater, der ere langt forstjellige fra hvad han havde lovet, og det kunde i Sandhed ikke være anderledes, thi det, som begynder med Uret, maa ogsaa fortættes og ende paa samme Maade. Samvittigheds-frihed! Tænkfrihed! Folkets Andel i Regeringen! Ved at benytte et saa fortryllende Løkemiddel som at tilbyde Menneskene nogle af Guds Riges herligste Belsignelser, har Fjenden forsøgt Menneskene og ledet dem bort fra Kilden til den retmæssige Myndighed, hvor disse Belsignelser alene kunne erholdes. Vi ville spørge: „Har Kueifer givet sine Undersætter disse Belsignelser? Have de af Menneskene indstiftede Regjeringer i Virkeligheden givet Tænke- og Samvittigheds-Frihed samt virkelig Ret til Selvregjering?“ Det er vel sandt, at nogle af Jordens Beboere have saget en uegte Mynt — en Regje-

ningsform, der er en Blanding af rigtige og urettige Principer, men hvor ere de Institutioner, som give Verden disse Belsignelser i deres øgte Neenhed? Omend skjont ethvert frisindet og ædeltænkende Menneske maa glæde sig over liberale Regeringssystemer, maae vi dog spørge, hvor den Mand er, der stuer ret ind i Tingene, som kan sole sig tilfredsstillet ved den Fortolkning med Hensyn til Tænke- og Samvittigheds-Frihed, der gives af den frieste Regierung, som nogensinde har eksisteret, nemlig den amerikanske.

Der ere to Halvdeler i ethvert Hele, og da enhver urettmæssig Regierung lader den ene Halvdel af Betingelserne for Ophoierse ud af Betragtning, maa Verden formedelst bitter Erfaring erkjende, at fordi den ene Halvdel mangler, har den ikke erholdt den andens Belsignelser. Dersom Menneskene ville være berettigede til at nyde Privilegier, maae de ogsaa opfylde deres Pligter. Medens det hellige Præstedomme, der er den retmæssige Authoritet, evindelig vil være Omsorg for den personlige Frihed, vil det ogsaa sørge for det Heles Wel, thi ellers vilde dets Forvaltning ikke sikre den sande Fremadstriden. Dets hele Formaal vil i Sandhed være at fremme det Ene og bevare det Andre, thi Gud er det Heles Middelpunkt. Hans Regierung sikrer Samvittigheds- og Tænke-Frihed samt Folnets Selvregierung i den fuldkomneste Grad, men den vil dog ligesaa meget sætte Skranker for Loilesloshed og Anarki som for Tyranni. Dersom hans Regierung skulle bidrage til at gjøre Menneskene til villielse Maskiner, da vilde den være ligesaa daarlig som Licifers, thi Folgerne af dem begge vilde da være de samme. Dersom det derimod paa den anden Side gik ud paa at tilintetgjøre al Myndighed og Samfundsorden, vilde det bidrage til

Anarki og Forvirring, hvilket netop er det som, tilsidst vil oploose enhver urettmæssig Regierung. Det hellige Præstedommes Bestræbelser er at udvikle ethvert enkelt Medlem af Samfundet til den størst mulige Fuldkommnenhed og give Enhver den Ophoierse, som han kan gjøre sig værdig til, medens det tillige vil sammenknytte det Hele, saa at Gens Billie vil blive Alles Ønske, ... det hele Univers sat i Bevægelse efter den Utmægtiges Ord. Endog naar Jesus ved Undersøttelse af sine Brodre i Præstedommets har udfort det store Værk, og han overleverer Faderen Riget, vil hans største Rørs være: „Fader, alle disse har jeg ophoiet formedelst din Magt, men jeg har ikke berovet dem deres Handlefrihed; for Dig vil ethvert Kne boie sig, din Billie er blevsen deres, og dog har jeg derved ikke arbeidet imod deres frie Billie — de have handlet efter deres eget frie Valg.“

Der er een Synd, der indbefatter alle andre: „Øpsætighed mod den retmæssige Authoritet.“ Alle andre Synder ere blot de naturlige Folger af samme, hvorved den fremtræder i andre Skikkeller. Der er blot een Kilde til det Onde: „Øpsætighed mod den retmæssige Myndighed“ Alle de øvrige Skikkeller, i hvilke Synden viser sig, ere saa at sige Kun Stromme, der udspringe fra Hovedkilden. De mange tusinde Retninger, i hvilke den forgrener sig, ere blot de Kanaler, der ligesom tjene til Afsløb for den, og give sig tilkjende ved den Glendighed, Nedværdigelse og Fordærvelse, hvoraf de synes ligesom at flyde over. Skaf denne Kilde til al Synd ud af Tilværelsen, og dette vil paa eengang bringe alle andre Synder, som udspringe fra den, til at ophøre; udter Kilden til det Onde, og da vil den dodelige og forærvelige Indflydelse ikke længere finde Sted, men den Aand, der leder til Liv,

Lyslighed og Ophioelse, vil flyde igjenem enhver Aare hos ethvert Fornuftvaesen.

Fra de allercældste Tider af har en Strom af Fordærvelse, Glendighed, Nedværdigelse og Dod styrket ind paa Menneskeheten og har bortrevet enhver Skanke, Mennesket i sin Afmagt har sogt at opreise imod den, og under dens fraadende Bolger begravet System efter System, Nation efter Nation og Generation efter Generation, ligesom i en hvirvlende Malfstrom, indtil de ere blevne opslugte, og det undertiden inden at efterlade sig Born til at forplante der:s Fædres Slægt, mens der paa Historiens Blade neppe findes endog den ringeste Underretning om, at et saadant Folk nogensinde har eksisteret.

Hvilket et Helvede har ikke Menneskene selv dannet sig! Hvor qvalfulde have ikke de Lidelser været, som de have paadraget sig ved Ulydighed mod Guds Love! Tusinder, sem troe, at Gud er Ophav til deres Lidelser, have i deres Sjælsqvaler følt sig fristede til at „forbande ham og doe.“ Saadanne belrage vi paa Grund af deres Uvidenhed. Deres Forbandelser ligner den Phantaseren, man seer hos de Syge, der vrude sig under heftige Feber-smærter. Men der er en anden Klasse, hvis djævelstte Tro gjor Skaberen selv i samme Grad til Ophav til alt Ondt, og i Virkeligheden ere hines Forbandelser ene og alene grundede paa vrang Fremstillinger af disse sfinhellige Hyktere. Det er dem, der tale om, at Menneskene kun ere svage, usle, uverdige Orme; det er dem, der spotte over Menneskenaturens Fordærvelse, og som synes at finde en djævelst Glæde i at betragte dem som Verdens Kar. Den, der voer at troe paa en saadan skændig Religion, maa føle, at dersom Skaberen var et saadant Uhyre, som en saadan gudsbespottelig Tro vil gjøre ham til, da maatte han selv

være det meest fordærvede Væsen — en Slange fuld af dodelig Gift, udspydende sin egen Natur over sine Skabninger og det blot for at glæde sig over deres Lidelser. I Sandhed, et saadant Væsen er disse sfinhellige Gudsbespotteres Gud, han, som er den Djævel, der har været denne Verdens Gud, og de have drukket saa Meget af Helvedes Inspiration, at deres Religionssystemer ere blevne til en moralst Pest, der tilintetgjør Menneskenes Tro paa deres Skaber. Dersom Menneskenaturen er fordærvet, hvad er Alrsagen dertil? Dersom Mennesket blot er en ussel Ørn, hvad har styrket det saa dybt fra sit oprindelige høje Standpunkt? Er det ikke skeet, fordi Magtranceren har regjeret? Have ikke falske Religionssymer udsendt en Strom af Fordærvelse, og har ikke Præstelist altfor trofast hjert Menneske-slegtenes Fjende? Er det ikke fordi Samfundet ikke har været under den retmæssige Authoritet — fordi det hellige Præstedomme ikke har kontrolleret Verden? Lad Menneskene brie sig under den retmæssige Myndighed, — lad dem blive regjerede af samme, og da ville de velsigne og ikke forbande deres Skaber.

Vi ville sige til Enhver, som bører Navn af en Sidste-Dages Hellig: „Læg Alt, som har været anført i denne Artikel, alvorlig paa Hjertet, og forsøg de Beviser, vi have anført, ved at føie Mere dertil, end vi have sagt, eller Sproget formaaer at udtrykke angaaende Opsetsighed imod Christi Kirke. Vi ville onse, at det var dybt indgravet i Hjertet hos Enhver, som er bælædt med det hellige Præstedomme, at Opsetsighed mod den retmæssige Myndighed vil uundgæelig lede til Synd mod den Hellig-Aland og til at blive en Fortabelsens Son, dersom hurtig Omvendelse ikke finder Sted. Dersom I nære den allermindste Gnist af Opsetsighedens Aland, vil den blive stær-

tere og stærkere, indtil I i den meest bogstavelige Betydning ere blevne i Bund og Grund for dærvede, baade i timelig og aandelig Henseende, og paa denne Maade ville I gaae Eders egen Oplosning imode.

„Dersom Menneskene ville vægne det Modsatte af hvad der er fremstillet i Evangeliet, vil det lede dem til Oplosning, Tilintetgørelse og Død.“ Saaledes siger Propheten Brigham Young.

Befragtninger over „Mormonismens“ Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star“)

(Fortsat fra Side 137.)

Saaledes begynder Bibelen med at schildre en virkelig Uddelighedsstilstand, ligesom den ogsaa slutter paa samme Maade. Allerede paa Skabelsens Morgen finde vi vores første Forældre forenede som Mand og Hustru, der var udrustede med Kraft til at kunne leve evindeligen i denne Tilstand. De faldt, og Doden afrev de Baand, som sammenknytte Forældre og Born; men Propheternes Ros har lydt fra Verdens Begyndelse af, idet de have prophetteret om en Liv, „da alle Ting skulle gjenoprettes.“ Enhver af de efterfølgende Propheter har talt om det samme Emne, idet Gen erklærede, at han saae det Selv, som hviler over alle Nationer, tilintetgjort — og Doden opslugt til Seier; en Aanden ubryder, at han til Trods for Doden dog skulde „see Gud i sit Ajjod;“ en Tredie forudsiger en heel Nations Opstandelse fra de Dode, medens alle de Øvrige indtil de allerfidsste Tider, som deres Syner strække sig, endda see Riget, Nationer, Rigdom og Valde paa Jorden. Saaledes siger ogsaa en Stemme i vores eget Indre, at Mennesket vil eksistere som et virkeligt Væsen evindelig med alle de Evner og Egenstaber, som tilhøre dette

Liv, med Undtagelse af dets Dodelighed, Skobelighed, Synd og Glendighed.

6te Capitel.
Skriftens Vidnesbyrd. — Menneskets Forhold til Gud.

Bed hjælp af den Hellige Skrifts Vidnesbyrd om, at Uddeligheden er en naturlig Fortsættelse af denne Tilværelse, at udodelige Væsener ere virkelige Mænd og Kvinder blot med den Forstjel, at alle deres Egenstaber ere fuldkomne, og at det evige Livs Kraft er i deres Organisation, ville vi bevare Spørgsmaalet om, hvad Bibelen siger med Hensyn til Guds sande Væsen og Menneskernes Forhold til ham.

Cæseren maa imidlertid ikke antage, at „Mormonismen“ lærer os, at sandelige Glæder er det Vigtigste i vor tilkommende Himmel, fordi vi nu hovedsagelig tale om de Sandheder, som angaae den materielle Verden og Menneskets legemlige Tilværelse i Ewigheden. Man vil forstaae, at vi nu blot tale om een Deel af de Sandheder, som angaae Gud og Menneskene. „Mormonismen“ har lige-

saa Meget — ja endog Mere at sige om det tilkommende Livs aandelige Glæder, end nogetsomhelst andet Religionssystem, der udelukkende prædiker om en aandelig Himmel, men den fastholder dog alligevel paa samme Tid ogsaa de øvrige Sandheder. Den har ligesaa Meget at sige med Hensyn til den umaadelige Afstand, der er mellem Gud og Menneskene og om hans Allestedsnærhærelse og Almagt som angaaende de Kjendsgierninger, paa hvilke vi nu ville henlede Opmærksomheden.

Den store Banskelighed, som er i Veien for Menneskene for at kunne forstaae, at de staae i Slægtstabsforhold til Gud, ligger hovedsagelig deri, at de ikke kende deres egen høje Oprindelse. Religionslærere have i Aarhundreder arbeidet paa at bringe Menneskene til at troe, at de var blot nogle stakkels, usle Væsener, og dette i Forening med den almindelige Uvidenhed og Glendighed samt bestandig med Døden for Dinene, har kuet deres Aand, banet Veien for den Tro, at Mennesket blot er en stakkels Stovets Orm og vibrat dem den Tanke, at de ikke ere Guds Afløm, bestemte til evig Lykselfighed.

En anden Banskelighed, som stiller sig i Veien for Menneskenes Tro paa deres sande Forhold til Gud, er den feilagtsige Opsattelse af hans sande Væsen og Egenstæber. De see trindt omkring sig oiensynlige Beviser paa hans Almagt i ethvert Element og i Alt, hvad der lever og rører sig i Naturen, og deraf drage de den Slutning, at et sadant Væsen ikke kan staae i nogetsomhelst Slægtstabsforhold til dem. Deres Bildfarelse bestaaer i, at de antage Virkningerne af Skaberens Aand for Skaberens selv.

Der er i Sandhed ikke Noget, som er tydeliger, end at der eksisterer en livgivende Kraft, ikke alene i hele Naturen omkring os, men ogsaa i vort eget Jeg,

ligesom dette livgivende Element udgaar gaaer fra Jehovahs Throne og kaldes den Hellig-Aand. Det er denne livgivende Kraft, som virker overalt i hele Rummets; den kontrollerer Alt fra de mindste Atomer til de mægtigste Verdener. Alt, hvad der er organiseret, er dannet saaledes, at det harmonerer med de evige Love, og paa Grund af denne Organisationens Fuldkommenhed og Indflydelsen af denne evige og almægtige Aand fortsættes Livets Kjæde evindeligen. Men han, der kontrollerer denne organiserede Magt, er et celestiale Væsen, som vi ere blevne lært at kalde Fader, hvilken boer i Himmelen i Skikkelse af et Menneske, der formedesst sin uendelige Viisdom og Fuldkommenhed holder Nøglerne til alle disse evige Bevægelser.

At et Væsen, der virker formedesst en guddommelig og fuldkommen Organisation, kan styre og regjere saa Meget, maa opvække vor høieste Beundring, men vi kunne blot betragte et Eksempel paa, hvorledes den organiserende Magt virker endog i den jordiske Fuldkommenhed. Gaa for Eksempel hen i en stor Fabrik, hvor en Mængde Maskiner af forskjellige Slags ere i Virksomhed, alle satte i Gang ved en stor Hovedmaskine, med hvilken de staae i Forbindelse ved Remme eller Snorer. Betragt dem i deres flyvende Bevægelse, idet en Mængde Hjul paa een Gang dreie sig rundt og enhver Maskine udfører det Arbeide, den er bestemt til. Man seer saaledes, at een driller Huller, en anden høvler, en tredie vender Materialiet om og en fjerde hamrer Metallet til dets bestemte Form, medens enhver Maskine, der passeret af et vist Antal Arbeidere, udfører dette med en saadan Mægtighed, at naar de enkelte Dele, der saaledes hver for sig ere blevne forsærdigede, sættes sammen, vil man saae den Maskine, det Fabrikat eller de Nedstæber, man

onskede sig. En Mand har Noglen til hele denne bevægende Kraft, og ved blot at gjøre en lidet Bevægelse med Hånden kan han standse den hele Masse af hvirvlende Hjul, hvorved Hundreder og i nogle Tilfælde Tusinder af Hænder blive satte i Urvirkomhed, og saaledes ere Mange afhængige af det ene Menneskes Willie.

Atter ved et Bink af det samme Menneske bliver Alt igjen i et Dieblik pludselig sat i Bevægelse, og det samme Arbeide begynder paany, idet den uhyre Fabrik fra den ene Ende til den anden gjenlyder af de forskjellige Maskiners larmende Bevægelser. Dette er hvad et stakkels Menneske formaaer at udfore! Hvad maa altsaa ikke en alviis og almægtig Gud kunne udrette!

Vi indromme, at dette kun er en meget mangefuld Sammenligning med den Kraft, som styrer og opholder Universet, men den tjener til at vise, at der ikke er mere Nødvendighed for, at den almægtige Verdensstyrer med sin uendelige Viisdom skalde være personlig tilstede ved enhver Forandrig, der foregaar i Naturen, end der er for, at Maskinmesteren skal tage fat paa enhver Nem eller Snor og ethvert Hjul.

Vi løse, at medens Jesus efter sin Opstandelse var lig ethvert andet Menneske baade med Hensyn til Størrelse og Udseende, kunde han sige: „Mig er given al Magt i Himmelten og paa Jordens.“ Dersom han, der vandrede paa Veien til Emmaus, og, som siddende ved Flodbreden, spiste stegt Fisk og en Honningkage, kunde have al Magt gjennem hele det uendelige Rum, endtført han var i et Menneskes Skikkelse, saa har viselig ogsaa hans almægtige Fader den samme Magt.

Menneskene have endnu ikke lært at kende den Viisdom og Kundskab, hvor-

ved den guddommelige Almagt ordner Elementerne ifolge Sandhedens og Netsærighedens evige Love. Gud har altid søgt at gjøre Menneskene fortrolige med den evige Sandheds almægtige Kraft. Han har bestandig sagt at gjøre det indlysende for dem, at hans Almagt, Hellighed, Storhed og Majestæt ikke beroede saa meget paa hans Væsens Skikkelse og Størrelse, som derpaa, at hans hele Virken stede ifolge Sandhedens evige Love. Dersor har han heller ingenfinde gjort nogen Hemmelighed af sit Væsen, men da det stedse har været hans Hensigt at overbevise Menneskene om det sande Forhold, de stode i til ham, har han lige fra Verdens Skabelse afaabnbareret sig for dem for at lære dem, at hans Herlighed og Magt var grundet paa hans Egenskaber Fuldkommenhed, og at Spiren til samme ogsaa var nedlagt hos dem, og at der som den blev udviklet i Overensstemmelse med hans Hensigt, kunde de derved hæve sig til det samme ophoede Standpunkt.

Allerede i Begyndelsen af den hellige Historie bliver der sagt os, at Gud stakte Mennesket „i sit eget Billeder“, og derefter underretter enhver af Propheterne, som samtalede med Gud, os om, at han saae ham i et Menneskes Skikkelse. Vi forbgaae Enkelhederne ved de mangfoldige Gange, han saaledes haraabnbareret sig, og stride frem til den Tid, da hans Søn kom til Jorden for at give dem et Begreb om, hvorledes Guddommen var baade med Hensyn til Skikkelse og Egenskaber. Dersor siges der ogsaa, at „Faderenaabnbareret sig for Verden formedest ham“, og for at det ikke skalde være nogen Twivl underlaastet, at han ved sin Aabenbarelse i Kjøbet jo skalde ligesaavel ansueliggjøre Faderens Skikkelse som hans aandelige Egenskaber, siges der, at „han var Faderens Afslands og hans Væsens udtrykte Billeder.“

Faderens Skifteleger saaledes beviist, thi alle Vidnesbyrd stemme overeens om, at Jesus saae ud som et Menneske. Hvad Nodvendighed er det derfor, at Menne-stene skulle være uvidende med Hensyn til Faderens virkelige Væsen? Men Menne-stene have altid været tilbørlige til at lade sig lede bort fra Alt, hvad der i sig selv er tydeligt for Enhver og have der-

imod søgt efter noget Ubegribeligt og Unaturligt. Derfor er det forsigesves, at de sege at indhylle den Sandhed i Mørke og sige, at der blot menes et aandeligt og ikke et legemligt Billede. Men andre Kjendsgjerninger, som ere optegnede i den Hellige Skrift, afgjor dette Spørgsmål paa en meget tydelig Maade.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Om Bestikkelsær.

Som vil sees nedenfor have vi fundet det nødvendigt at lægge Byrden af Conferencernes Forvaltning paa vore Brodre fra Zion, ikke fordi vi undervurderede de øvrige Brødres Arbeide, hvilket vi med Talnemmelighed paassjonne, men fordi vi ansaae det for bedst, at de ældre og mere erfarene Mænd burde bære Ansvarret af Bestyrelsen. Vi forvente altsaa, at de nylig bestikkede Brodre gjøre sig bekjendte med Forretningerne i deres respective Virkelredse, og at de austrædende Brodre staae dem trofast bi, indtil de emigrere. Det er nødvendigt for det præsiderende Præstedomme noigagtigt og med saa lidt Tidsspilde som muligt at udføre de Instruktioner, som gives af Missionens Præsident, saa at enhver Forretning vorde udført i rette Tid.

Det glæder os at erfare ved de Meddelelser, vi hyppig modtage fra vore Medarbejdere, at de føle vel i deres Virkelredse og at Herren velsigner deres Arbeide, der bører synlige Frugter, idet nye Medlemmer stedse tilloeggges vor Kirke. Dette er et glædeligt Tegn paa, at der gives dem, der have Altraa at tjene Gud og gjore hans Willie samt have Frimodighed nok til at indgaae den nye og evige Pagt, som Herren har gjenoprettet, og hvortil han indbyder alle Mennesker. Vi sige dersor til vore Brodre, de Medældste: Bærer ved godt Mod og værer trofaste i Eders Pligters Opfyldelse, thi Herren, Israels mægtige Gud, lever og vil opfylde Forjættelserne, givne til Fædrene fordum og fornhyde til deres Born og Aftom i disse de sidste Dage. Hædrer Eders Kaldelse, da skal Eders Arbeide, Eders Moje, Trængsler, For-sagelser, Kampe og Strid vorde høderlig belonnet af ham, som har henlagt en Krone for hver tapper og trofast Stridsmand, og kommende Slægter ville velsigne Eder, fordi G stode urokkelige i Kampen for Guds Niges Gjenoprettelse.

Opmuntrer de Hellige til at gjøre Alt hvad de kunne for deres Udfrielse af Babylon, thi den, som stræber til at hjælpe sig selv, vil Gud hjælpe. Gør dem forståeligt, at ikke enhver Ting skal udføres for os ved Andres Hjælp, men at vi

selv, hver for os, ere pligtige til at tage sat, stolende paa Herren, at han vil kcone vore Bestræbelser med Held. Troster de Fattige, at dersom de gjore deres Pligt og ere taalmobige, vil Herrenaabne Udbvi for dem, thi han vil styre alle Ting til deres Gode, som i Sandhed elste ham.

Fører en noie Kontrol med Alt, hvad der hører under Eders Präsidium, værer gode Fædre mod de Hellige, underviser vores Medmennesker med Sagtmobighed og en frelsende Aand, men værer nidskjære mod al Synd og renser Kirken fra Overtrædere af enhver Slags, saadanne nemlig, som ikke ville omvende sig og ere til Skam og Skjænsel fpr Guds Menighed. I alle Ting gjører Ret og søger til Herren at være veilede af hans Aand, som sjænker Viisdom efter som vi have Behov.

Bessikkelser.

Eldste P. Hansen, at præsidere over Dernes Conference.

Eldste Jens Hansen som omreisende Eldste i samme Conference.

Eldste F. C. Sørensen, at præsidere over Fredericia Conference.

Eldste Anders Nielsen, at præsidere over Aarhus Conference.

Eldste Hans Jensen Hals, at præsidere over Aalborg Conference.

Eldste Morten Lund, at præsidere over Vendsyssel Conference.

G. Widerborg,
Præsident
over den standinaviske Mission.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1840.

(Fortsat fra Side 141.)

Denne Stad ligger omrent 40 Mile fra Bristol, 40 fra Birmingham, 14 fra Worcester og 120 fra London. Saasnart jeg begyndte at prædike, vare der Mange, som annammede mit Bidnessbyrd. Jeg prædikede der i en Maaned og fem Dage, og døbte Superintendenten for de „Forenede Brodre," en Seft, der er udsprung fra Methodisterne, og tilligemed ham 45 andre Prædikanter, som for Størstedelen hørte til det samme Samfund — samt 114 Medlemmer — i Alt 160.

Derved fik jeg Frihed til at prædike i over fyretethve offentlige Gudedyrkelsehuse, hvilke ifolge Lovene vare præviligerede som saadanne, og deriblandt vare ogsaa to Kapeller. Dette aabnede en vid Mark for Værkets Udbredelse i dette Land.

I blandt de Dobte ere der Nogle fra næsten elhvert Religionssamfund og af enhver Folkeklaæsse ligesaavel som Prædikanter. Der er saaledes een Rettsbetjent og een Præst af den engelske Kirke tilligemed mange Medlemmer af samme.

Men midt i mit Arbeide fik jeg et Brev, der underrettede mig om, at de Dolv netop vare ankomne og ønskede, at jeg skulle komme til Preston i en Conference. Folgelig reiste jeg 160 Mile til Preston og blev endnu engang forundt det Privilegium at hilse paa mine Brodre fra Amerika og være iblandt dem i en Conference, hvis Forhandlinger I have.

Efter Conferenceen vendte jeg tilbage til Herefordshire i Selfstab med Eldste Young. Vi have efter begyndt vort Arbeide her, og der vil blive Mange doble i denne Egn. Jeg har over 200 paa min Liste, et stort Antal venter paa Lejlighed til at kunne blive dobt, og Værket strider fremad overalt i dette Land, hvorsomhest det bliver trofast forkyndt. Jeg hører, at Eldste Wright og Mulliner have aabnet Beien for Evangeliet i Skotland, og vi have modtaget mange Anmodninger om at besøge forskellige Steder rundt omkring i dette Land, og det flere, end vi ere i stand til at opfylde.

Jeg ønsker at have de Helliges Bonner, paa det jeg maatte have Bisdom og Evner i Forhold til mit hoie Kald og være i stand til at arbeide for Guds Værk i Dymyghed.

Willford Woodruff.

Torsdag den 30te. Eldsterne Young, Woodruff og Richards træf sammen hos Eldste Kington i Dymock.

Fredag.

Columbus, den 1ste
Mai 1840.

Præsident Smith.

Min Herre! Den Mission, vi ere sendte paa, vojer stede mere og mere. Da der, som Aanden har tilhendegivet os, er et stort Værk at udføre i Tydfland, have vi tænkt os følgende Plan, nemlig at strive en Række Forelæsninger

om vor Kikes Tro og Lære tilligemed en fortsattet Fremstilling om Mormons Bogs Fremkomst og Indholdet af samme, fremsat i et saa klart og tydeligt Sprog, som muligt. Tillige have vi tænkt at gjøre et kort Uddrag af Lærdommens og Pagtens Bog angaaende Organisationen og Bestyrelsen af de Sidste-Dages Helliges Kirke, og at vi ville ogsaa med Hensyn til dette Uddrag anvende al mulig Bisdom og Omhu. Dette Værk ville vi da lade oversætte paa Tydfl og udgive det i Trykken, naar vi kommer til Tydfland, og udbrede det gjennem Landet. Er dette ret? Skulle vi ansee det for nødvendigt at oversætte baade hele Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, og have vi Frihed dertil eller ikke? Skulle vi ansee det for nødvendigt at udgive Psalmeboger i noget Land, og have vi Frihed til at gjøre det? Tingen er, at vi trænge til saadanne Værker, og vi kunne ikke faae dem fra Menighederne her, og om vi end kunde, lod det sig dog ikke gjøre at føre dem med sig, idetmindste ikke i nogen Mængde.

Vi vide, at vi arbeide under Bestyrelse af Kirkens Præsidentstab, og Aarsagen, hvorfor vi have gjort disse Forespørgsler, er, at vi ikke ønske at overstride vor Myndighed eller bringe os selv i nogen Snare ved at tiltage os Friheder, som ikke tilhøre os. Vi føle, at alle vore Bestræbelsel og Interesser skalde gaae ud paa at opbygge Guds Rige. Vi ønske at arbeide i Fællestab med Dem og Herrens Land. For vor Afreise talte vi ikke saa meget angaaende Udgivelsen af Skrifter, som vi burde. Tingen var, at vi ikke faae Storheden af vor Mission, inden vi reiste hjemmefra; vores Begreber vare altfor indstørkede.

Det forekommer os, at vi saavidt muligt skalde udsprede dette Værk iblandt alle Stammer, Tungemaal og Folk, og

desuden opsamle alle Edle iblandt Vor-
derne. Hvo er istand til at udføre alt
dette?

Have vi som Kirkens Agenter i Ad-
spredelsen og deres Medarbeidere i at ud-
sprede dette Riges Evangelium til Jordens
fjerneste Egne Net til at oversætte
og udgive de Skrifter, hvilke vi ansee for
nødvendige, eller som Omstændighederne
maatte forde, enten det er originale Vær-
ker eller saadanne, der tidligere ere ud-
givne af Kirken? Dersom vi ikke have
Net til at træffe saa omfattende For-
stalninger, saa behag at underrette os
om, hvor vidt vi kunne gaae.

Vi fremstille dette store Værk for
Mennescene som en Beveggrund for dem
til at hjælpe os. Dersom vi gjøre for
store Fordringer, ville nogle Ord fra Dem
bringe dem ned. Vi have holdt Forsam-
linger her paa dette Sted i to Dage,
men som en Folge af den vedholdende
Regn, som bragte Vandet i Bækene til
at stige, funde Folk ikke komme over til
os. Forsamlingerne vare fire Mile fra
Columbus. Der er blot En blevet dobt.

Vi have nu Lejlighed til at hjælpe saa
langt Øst som til Indiana paa den an-
den Side af Hovedstaden, og tillige have
vi det Privilegium at kunne standse un-
derveis for at prædike Evangeliet. Vi
ville være Dem meget forbundne, dersom
De vilde skrive til os i Cincinnati.

Deres Brodre i Guds Rige,
Orson Hyde,
John C. Page.

G. S. Ville De være af den God-
hed at sende Bud til Miranda og lade
hende vide, at jeg ønsker, at hun skal

skrive til mig til Cincinnati i Ohio. Vær
saa god at hilse mine Venner.

D. H.

Staden Baja i Ungarn ved Floden
Donau er blevet næsten ganske ødelagt
ved Ildebrand. Omrent to tusinde Huse
ere nedbrændte tilsigemed Paladset, flere
Kirker og alle store Kornmagaziner; om-
rent segten tusinde Mennesker ere blevne
huusvilde. Pesten raser i Østerlandene,
i Silichia, Grossa, Alexandria, Aleppo
osv. — og Krig og Nygter om Krig i
Spanien, Mexiko og de sydamerikanske
Republikker. Frankrig og Araberne i
Afrika, Rusland og Kaukasien, Egypten,
England, Ostindien og Canada ere hjem-
sigte af Revolutioner, og Alt tyder hen
paa Propheternes Opfyldelse.

Tirsdag den 7de. Idag blev Sta-
den Natchez i en forfærdelig Grad øde-
lagt af Hvirvel vind og en voldsomtig
Storm, og det næsten i et Sieblik. Der er
blevet berettet, at tredindstyve Vaade ere
sunkne, Huse og Kirker blæste til Atomer,
over tre hundrede Mennesker dræbte, og
der er ødelagt Ejendom for fem Millioner
Dollars. Næsten hele Landet ved Mis-
sissippi-floden i en Strækning af 1,100
Mile (engelske) fra dens Udløb staer un-
der Vand.

Lugwardine i Hereford-
shire i England, d. 7de
Mai 1840.

Broder Joseph Smith! Formedelst
vor himmelste Faders Barmhjertighed er
jeg endnu ilive og nyder en temmelig god
Helbred og bedre, end om jeg var for-
bleven i Amerika.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 142.)

I de Forenede Stater har Undersøgelsen af Slove, Opdagelsen af Jordhøie og Forskandsninger, der strakte sig fra Soerne gjennem Ohio- og Mississippi-Dalene, Mumier i en Hule i Kentucky, Indskriften paa en Steen i Dighton og Ruinerne af Mure og en stor Stad i Arkansas's og Wisconsin's Territorium — givet Anledning til mange Gisninger med Hensyn til dette Lands første Befolning og bidraget til, at den Tro er blevet almindelig, at stærke og folkerige Nationer, hvis Historie er ganste ubekjendt, engang have beboet det. De samme Beweber har man ogsaa i Texas, og i Mexiko fremtræde de i en endnu mere bestemt Stikkelse.

Det første nye Lys, der oprandt med Hensyn til saadanne Oldtidsminder i Mexiko, skyldes den store Humboldt, som besøgte dette Land paa en Tid, da det formedelst Regjeringens stinsyge Politik, var næsten ligesaa tillukket for Fremmede, som China er nu. Ingen kunde bedre end han have forhent en saadan Lykke. Dengang var Landets Monumenter ikke nogen almindelig Gjenstand for Undersøgelse, men Humboldt samlede Underretninger og Malerier fra forskellige Kirker, i Sørdeleshed af Mitla eller de Dødes Dal, — Xochicalco, et terrasseformet Bjerg, kaldet Blomsterhøien, og den store Pyramide eller Cholulas Hule besøgte han selv, om hvilke alle hans egne velfrevne Beretninger ere udgivne i Trykken. Uheldigvis sik Humboldt aldrig Noget at høre om de store Stader paa den anden Side af den store Dal i Mexiko, hvilke ere begravne i Slove, ødelagte og øde samt

uden noget Navn, — eller i det mindste besøgte han dem aldrig. Det er kun for nylig at Beretninger om deres Tilværelse har naaet til Europa og de Forenede Stater. Omend sjondt disse Beretninger vare ubestemte og utilfredsstillende, havde de dog opvakt vor Nysgjerrighed og vare Aarsagen til vor Reise; dog bor jeg maa-fre fuge, at både Hr. C. og jeg nærede Tvivl, og da vi ankom til Copan, var det snarere med et svagt Haab, end i en fast Forventning om, at vi skulle finde Underværker.

Siden Opdagelsen af disse ødelagte Stader, har den almindelige Menig været, at de have tilhørt et Folkeslag, der levede langt tidligere end den Tid, da Spanierne erobredt Landet. Med Hensyn til Copan, da har en af de tidligere spanske Historiestrivers omtalt et Sted af samme Navn, beliggende i den samme Egn af Landet, hvor disse Ruiner ere blevne fundne, hvilken da var en beboet Stad, hvis Indvaanere gjorde en frygtelig Modstand mod de spanske Vaaben, sjondt der ere Omstændigheder, der synes at antyde, at den, at domme efter Bygningernes ringere Soliditet, maaatte have sin Oprindelse fra en nyere Tid.

Denne Stad var beliggende i den gamle Provinds Chiquimula de la Sierra, der blev erobret af Pedro de Alvarados Officerer, men ingen af de spanske Historiestrivers har givet nogen Underretning om de nærmere Omstændigheder ved denne Erobring. I 1530 gjorde Indianerne Opstand og forsøgte at afkaste det spanske Uag. Hernandez de Chaves blev sendt for at undervinge dem, og efter

mange blodige Slag leirede han udenfor Esquipulas, en Baabenplads, der tilhørte en mægtig Høvding, hvilken — for at bruge hans egne Ord — paa den fjerde Dag „mere af Hensyn til den offentlige Rolighed end af Frygt for de spanske Baaben besluttede at overgive sig,” og med Hovedstaden kom hele Provindsen under det spanske Herredomme.

Høvdingen i Copan, hvis Navn var Copan Galel, havde været virksom, i at opfordre til Oprør og med at hjelpe Insurgenterne. Hernandez de Chaves besluttede at tugte ham og marscherede mod Copan, den Gang en af de største, rigeste og bedst besolkede Pladse i Riget. Indianer-Høvdingens Leir bestod tilligemed Hjælpetropperne af tredive tusinde Mand, der var godt disciplinerede og øvede i Krigen og bevæbnede med Træsværd med Steenspidser, Pike og Slynger. Paa den ene Side, siger Historiescriberen, var Copan forsvarer ved Chiquimula og Gracioso a Dios Bjerreggne, og paa den modsatte Side af en dyb Vandgrav og en Forsandsning, der var opført af Bjælter, og opfylldt med Jord i de aabne Mellemrum samt forsynet med Skydehuller til Pilene. Chaves red, ledsgaget af nogle godt bevæbnede Kavallerister hen til Vandgraven, og tilkendegav ved Tegn, at han ønskede en Sammenkomst. Indianerhøvdingen svarede med en Piil. En

Hagel af Pike, Stene og Kastespys fulgte efter, og tvang Spanierne til at trække sig tilbage. Den følgende Dag angreb Chaves Forsandsningen. Infanteristerne bare løse Kapper, der vare stoppede med Bomulds, og vare bevæbnede med Skjold og Sværd; Kavalleristerne bare Brytplader og Hjælme og deres Heste vare ogsaa bedækkede. Enhver af Copanerne bar et med Dyrestind overtrukket Skjold paa Armen, medens hans Hoved var beklædt med et Bundt Fjædre. Angrebet varede hele Dagen. Indianerne tilkæmpede sig Balpladsen ved Hjælp af deres Pike, Kastespys og Landser, hvis Spidser vare hærdede ved Ilden. Spanierne maatte trække sig tilbage. Chaves, som havde kjæmpet, hvor Slaget var haardest, blev øengstlig for de Vanskeligheder, som stillede sig i Veien for dette Foretagende og for den Fare, der var for de spanske Baabens Ere, men han fik Underretning om, at Graven, som forsvarerede Copan, paa eet Sted kun havde en gansté ubetydelig Dybde, og den næste Dag rykkede han derhen med sine Folk for at fornye Angrebet. Copanerne havde noie bevogtet enhver af hans Bevægelser og bemandede Forsandsningen med deres tappreste Soldater. Infanteriet kunde ikke holde Stand, men Kavalleriet kom det til Hjælp.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. I alle svenske Blade danner Spørgsmålet om Udvidelsen af Quindens borgerlige Rettsigheder i denne Lid Hovedemnet. Dette Spørgsmål er reist paa Rigsdagen ved tvende Forslag fra d'Hrr. Ridderstad og Svensen. Den Første foreslaer, at Stænderne skulle andrage hos Kongen om, at Quinder saae

Afgang til Ansættelse under Telegraphvæsenet med samme Ansvar og Lønning som Mænd. Svensen, en Bonde fra Kalmar Län, gaaer langt videre; han forlanger Net for Kvinden, lige med Manden, til offentlig ved Rigets Universiteter ikke alene at underkaste sig fuldstændig Afgangsægamen, men ogsaa at opnaae Doctorgraden i Philosophi og Medicin og at egaminereres i de Dele af Netsvidenskaben med derhen horende Fag, som berettige til Cancelliegamen; fremdeles til Ansættelse i Post- og Telegraphvæsenet, ved Statens Jernbaner samt i alle andre for hende passende civile Embedsstillinger, naar hun viser sig dertil at besidde de fornødne Kundskaber og Duelsighed.

Tyrkiet. I Syrien er der efter udbrudt en Opstand, fremkaldt ved den tyrkiske Gouverneur Daud Paschas strenge Fremsæd mod Maronitskisen Joseph Karam og hans Tilhængere samt nye Skattepaalæg. En Emir ved Navn Harsuz har sluttet sig til Karam, og mellem dem og de tyrkiske Tropper er det kommet til et blodigt Sammenstød, som ikke synes at have været heldigt for sidstnævnte, da Daud Pascha har forlangt Forstærkning fra Constantinopel.

Amerika. I Nordamerika har der i den sidste Tid hersket en stærk Kulde; i New York har man haft ca. 7 Graders Kulde, og i andre Dele af Landet ca. 13 Graders Kulde.

Militairkommissionen har forelagt det amerikanske Senat et Lovforslag angaaende den fremtidige Styrke af Armeen. Den skal fremtidigt bestaae af syv Regimenter Artilleri, 10 Regimenter Kavaleri og 60 Regimenter Infanteri. Et nyt Artilleriregiment og to Kavaleriregimenter skulle bestaae af Negersoldater. Armeens samlede Styrke vil blive 60,000 Mand.

Fra Mexiko melder Maximilian i Betragtning af Forholdene har besluttet at gjenoprette Landets tidligere Forsvars linie, der udstrækker sig fra Hovedstaden til Havet, og at foliggelig Mexico, Puebla, Orizaba, Cordova og Vera Cruz skulle besættes. Flere af de nævnte Stæder have allerede Fæstningsværker, som kun behøve at fuldstændiggøres. Fra det spanske Herredommes Tid ved man, at det med et saadant System er muligt at opretholde Roligheden i Landet, uden at dertil udkræves en synnerlig talrig Armee.

Blanding.

Af Europas for Tiden regjerende 42 verdslige Souverainer hører 10, af hvilke dog een er ekommuniceret, til den romersk-katholiske Kirke; 29 ere Protestantter, een hører til den græsk-katholiske Kirke og een er Mahomedaner; den 43de Souverain er Paven. Af de romersk-katholiske Regenter ere 2 Keisere, Keiseren af Frankrig og Østerrig; 5 Konger, nemlig Kongerne af Baiern, Belgien, Spanien (for Tiden en Dronning), Portugal og Sachsen; 2 Fyrster: af Lichtenstein og Monaco. Den ekommunicerede Souverain er Kong Victor Emanuel. De 29 protestantiske Regenter ere: 8 Konger eller Dronninger, nemlig af England, Preussen, Sverrig-

Norge, Danmark, Holland, Hannover, Grækenland og Würtemberg; 6 Storhertuger, nemlig af Baden, Hessen-Darmstadt, Mecklenburg-Schwerin, Mecklenburg-Strelitz, Oldenborg og Sachsen-Weimar; 6 Hertuger: af Anhalt, Brunsvig, Nassau, Sachsen-Meinungen, Sachsen-Altenburg og Sachsen-Coburg; 8 Fyrster: af Lippe-Detmold, Schauenburg-Lippe, Reuß-Greiz, Reuß-Schleiz, Schwarzburg-Sondershausen og Waldeck samtid Churfyrsten af Hessen-Cassel og Landgreven af Hessen-Homburg. Den græst-katholiske Souverain er Keiseren af Rusland og den muselmane Sultanen af Tyrkiet. Af de 7 Republiker, som findes i Europa, ere de 2 udelukkende katholiske, St. Marino og Andorra, medens i følgende 5, nemlig Schweiz og de 4 frie Rigsstæder Hamborg, Bremen, Lübeck og Frankfurt a. M., Storstedelen af Indvæanderne ere Protestant.

Indvandringen i Tyrkiet. Ifølge de officielle Altstykker, som den nu oploste Colonisations-Commission har afgivet til Politiministeriets Archiv i Constantinopel, er der, Tartarerne medregnede, indvandret 1 Million Mennesker fra Kaukasus til Tyrkiet. 700,000 af dem ere bosiddende i det asiatiske Tyrki og 300,000 i Rumelien og Bulgarien. Epidémierne have dræbt 300,000 Mennesker. Regjeringen har havt et Udlæg af 10 Millionser Pfæstre.

Den milde Vinter. De kraafiske Archeologers Nestor, Grabowski, har anstillet nogle Betragtninger over den milde Vinter iaa, hvori det blandt Andet hedder, at han i de 68 Aar, han har levet, kun kan mindes 3 saadanne milde Vintre. Den ene var i 1821, da han den 25de December blækkede Blomster paa Kosciuzko-Hoien; de Sygdomme, man frygtede for, at det kommende Forår fulde medføre, mærkede man Intet til; det blev tidlig Sommer, og man begyndte allerede at hoste Kornet i Juni Maaned 1822.

Indhold.

Side.	Side.		
Døpsætighed	145.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	154.
Betrægningerne over „Mormonismens“		Stephens og Catherwoods Keiser i	
Guddommelighed (fortsat)	150.	Central-Amerika (fortsat)	157.
Redaktionens Bemærkninger (Om Be-		Nyheder	158.
stikkelse)	153.	Blanding	159.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoirer i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.